



Arrest

nr. 130 030 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 december 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 4 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 11 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep gericht vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 10 juni 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op 11 juni 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

2.3. Verzoeker richt op 16 juni 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij zich thans opnieuw op het Belgisch grondgebied bevindt maar kan hiervan geen bewijs voorleggen. Verder stelt zij dat zelfs indien zij zich niet op het Belgisch grondgebied zou bevinden, zij toch haar belang behoudt, daar een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen de mogelijkheid opent om een visum voor België te verkrijgen. De verwerende partij verwijst naar haar nota, sluit zich aan bij de beschikking en wijst erop dat de procedure in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 enkel kan worden gevoerd vanop het Belgisch grondgebied, waar de verzoekende partij zich niet bevindt.”*

2.5. De niet gefundeerde bewering van verzoekers raadvrouw dat verzoeker zich thans nog in België bevindt, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling – gebaseerd op een objectief stuk door verweerder verstrekt – dat overeenkomstig de informatie van de Internationale Organisatie voor Migratie blijkt dat verzoeker op 5 maart 2014 op vrijwillige basis is teruggekeerd naar zijn herkomstland. Waar verzoeker nog specifiek wat betreft de eerste bestreden beslissing meent zijn belang te ontleen aan het gegeven dat hij in geval van een vernietiging van laatstgenoemde beslissing de mogelijkheid heeft een visum voor België te verkrijgen, doet hij hiermee geen afbreuk aan de vaststelling in de beschikking dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op een aanvrager die zich in België bevindt. Verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het gegeven dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op het principe dat een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden ingediend via de reguliere procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, met name vanuit de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Indien verzoeker nog steeds wenst in België tot verblijf te worden gemachtigd (omwille van zijn medische problemen), staat het hem steeds

vrij zich met deze aanvraag te richten tot de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, zich beroepend op artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking, namelijk dat verzoeker – gelet op zijn vrijwillig vertrek op 5 maart 2014 – geen belang heeft bij zijn beroep, blijft daardoor overeind. Er is dan ook geen reden om uitspraak te doen omtrent de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing om een andere reden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder in zijn nota.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA